Чим я розбестив душу, що не хоче
Ані мальвазії, ні з маком пирога?
Чи бач, їй воля тільки дорога
І слово непідтоптане — пророче.

А де ж набрати їх, тих каскадерів,
Що зневажають небезпеки вир?..
Пігмеїв розвелося вздовж і вшир,
Хитаються у мреві, як химери.

А Слово яре, мов зерно пшеничне,
В ядрі котрого віща Правда й Суть,
Сьогодні в роздріб й оптом продають
З трибун високих у промовах звичних.

Та ще поважно так, із пієтетом,
Щоб затуманити некомпетентний ум,
Брехня крізь нього пропускає струм
І витирає ним брудні паркети.

А як же нам, легким на віру, людям?
Як відрізнити правду від брехні?..
Таке ще не приснилося мені,
Тому по світу й досі ходжу блудом.